

MIJN LEVEN IN CHRISTUS

of

**Ogenblikken van Geestelijke Rust en Bespiegeling,
van Eerbiedig Voelen, van Ernstige Zelfverbetering
en van Vrede in God**

Heilige Johannes van Kronstadt

Deel 1.2

Gozalov Books
Den Haag

ISBN: 978-90-79889-20-4

Vertaling en redactie: Marijcke Tooneman, Den Haag
Correcties: Klooster Moeder Gods Portaïtissa,
Trazegnies, België
Ontwerp: Guram Kochibrolashvili en
Marijcke Tooneman, Den Haag

© Gozalov Books, Den Haag, 2010
Tel./Fax: 070-352 15 65
E-mail: gozalovbooks@planet.nl
Website: www.hetsmallepad.nl

Deze publicatie heeft de zegen van Vladyko Simon,
Aartsbisschop van Brussel en België
en tijdelijk van Den Haag en Nederland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Heilige Johannes van Kronstadt

VOORWOORD VAN DE UITGEVER

Wij hebben ons mogen wijden aan het uitgeven van de Nederlandse vertaling van Deel 1 van 'Mijn Leven in Christus'. Dit boek hebben wij in twee delen uitgegeven.

Het eerste deel, tw. Deel 1.1 werd begin 2010 uitgegeven. Het onderhavige boek betreft het tweede deel, tw. Deel 1.2. Het formaat van de Nederlandse uitgave is gericht op de mogelijkheden van een handzaam gebruik door de lezer.

Marijcke Tooneman
Den Haag, oktober 2010

VOORWOORD VAN BISSCHOP AVERKY

Leven, daden en wonderen van Vader Johannes van Kronstadt

“De rechtvaardigen zelf willen geen roem; maar wij, die nog in dit leven zijn, dienen hen te gedenken om hen te kunnen navolgen.” (De heilige Basilius de Grote)

Vader Johannes van Kronstadt, Ruslands grote rechtvaardige, die weergaloos begiftigd was met de gave van gebed en wonderdoende kracht, werd op 19 oktober 1829 geboren in Soera, een grote stad in het Pinejsky district in de provincie Archangel, het hoge noorden van Rusland. Zijn vader, Elias Sergieff die lezer was in de stadskerk, en zijn moeder, Theodora, leefden op bescheiden voet. Zij noemden hun zoon Johannes, want hij werd geboren op de dag dat de Heilige Orthodoxe Kerk de Heilige Johannes van Rylsk herdenkt.

Als kind had hij een zwakke gezondheid en kon moeilijk leren, wat hem ongelukkig maakte. Dit gevoel stimuleerde hem tot extra vurige gebeden, waarin hij Gods hulp vroeg. En het ontbrak hem niet aan wonderbaarlijke hulp. Na een dergelijk vurig gebed, diep in de nacht, begon de jongen opeens over zijn gehele lichaam hevig te beven; het leek of een gordijn van zijn ogen viel, “alsof de geest zich in zijn hoofd opende”; hij voelde zich intens opgelucht en gelukkig. Vanaf dat moment kon hij heel goed studeren. Hij werd een van de besten van zijn klas in de parochieschool, en hoorde tot de besten toen hij bij het Theologische Seminarie van Archangel afstudeerde en met een beurs van de provincie toegelaten werd tot de Kerkelijke Academie van Sint Petersburg.

In die tijd stierf zijn vader en zijn moeder bleef in grote armoede achter. De liefhebbende zoon maakte zich grote zorgen om haar welzijn. Toen hij werk als kopiist had gevonden, zond hij zijn moeder het geld dat hij verdiend had, 10 roebel per maand, en hij was blij haar zo te kunnen steunen.

Tijdens de studie aan de Academie overwoog Johannes om de kloostergelofte af te leggen en missiewerk te doen bij de inwoners van Siberië en Alaska. Maar toen hij zag hoe het leven om hem heen was, beseftte hij al spoedig dat de “wilden” in het beschaafde Petersburg niet minder behoefte hadden aan verlichting door het licht van het ware Christelijke geloof dan de inwoners van Siberië of Alaska.

Hij mediteerde over de weg die hij moest kiezen en kreeg weer een van de visioenen die hij als kind had gehad: in een droom zag hij zichzelf als priester van de Heilige Andreas Kathedraal in Kronstadt, en hij beschouwde deze droom als goddelijke leiding.

Nadat hij aan de Academie was afgestudeerd, trouwde hij met Elisabeth, een dochter van aartspriester Konstantijn Nesvitsky, gehoorzaamend aan het gebruik van de Oosterse Orthodoxe Kerk om als wereldlijke priester te huwen. Maar dit huwelijk was gefingeerd en was nodig als dekmantel voor zijn onbaatzuchtige pastorale werk. In werkelijkheid leefde hij met zijn vrouw als met een zuster. “Zelfs zonder ons zijn er vele gelukkige families,” zei hij tot zijn vrouw. “Laten wij, Liza, ons wijden aan het dienen van God.” Tot aan het eind van zijn leven heeft hij zijn maagdelijkheid bewaard.

Op 12 december 1855 werd Johannes tot priester gewijd en benoemd in de Heilige Andreas Kathedraal in Kronstadt. Toen hij voor het eerst de Kathedraal betrad, was hij diep ontroerd, want het was dezelfde kerk die hij als kind in een visioen had gezien. Sinds die tijd woonde en celebreerde Vader Johannes in Kronstadt, zijn naam Sergieff werd bijna vergeten en hij werd algemeen bekend als Vader Johannes van Kronstadt.

Kronstadt was de plaats waarheen zedeloze mensen en misdadigers uit Sint Petersburg, de hoofdstad van Rusland, gedeporteerd werden. En in de dokken werkten vele ongeschoolde arbeiders. Deze mensen leefden in hutten en holen in de buitenwijken van de stad. Velen van hen waren bedelaars en dronkaards. Onder hen begon Vader Johannes zijn geestelijk ambt. Hij verzorgde de zieken en hielp de noodlijdenden en gaf alles weg wat hij had, zodat hij vaak thuis kwam zonder kledingstukken, of zelfs zonder schoenen. Door de kracht van zijn medelevende liefde, herstelde Vader Johannes in deze arme mensen het menselijke beeld, dat sommigen van hen al lang geleden verloren hadden en maakte van hen weer mensen. Zij, "het uitschot van de bevolking", waren de eersten die de heiligheid van Vader Johannes "ontdekten". Deze ontdekking werd spoedig door alle gelovigen in Rusland geaccepteerd.

Maar Vader Johannes hielp de noodlijdenden niet alleen materieel, en trok hen met zijn pastorale woord niet alleen zedelijk uit de afgrond. Spoedig openbaarde zich in hem de wonderbare gave van miraculeuze kracht, die hem vermaard zou maken in heel Rusland en zelfs daarbuiten. Er bestaat een nauwkeurig verslag van Vader Johannes' eerste wonder, zoals hij dit zelf verteld heeft. Het verhaal weerspiegelt diepe nederigheid: door dit wonder herkende Vader Johannes "een nieuwe plicht voor God: te bidden voor hen die om zijn gebeden zullen vragen". Door zijn gebeden werden vele wonderen verricht. De ernstigste ziekten, waar medicijnen niet konden helpen, werden genezen door de gebeden of handoplegging van Vader Johannes. De gezelingen vonden in afzondering, doch ook temidden van mensenmassa's plaats. Vaak vond de genezing bij afwezigheid plaats. Soms was het voldoende als men Vader Johannes schreef of telegrafeerde en dan volgde de wonderbaarlijke genezing. Vader Johannes genas ook Mo-

ammedanen en Joden, en buitenlanders die hem vanuit het buitenland schreven.

Spoedig stroomden alle gelovige Russen naar de wonderdoener. Zo begon de tweede periode van zijn leven, van zijn daden. Eerst ging hij zelf naar de mensen van een stad. Maar nu kwamen de mensen naar hem toe, en zij kwamen uit alle hoeken van Rusland. Duizenden mensen kwamen dagelijks naar Kronstadt om Vader Johannes te ontmoeten en hulp van hem te ontvangen. Nog meer zochten zij hulp door middel van brief of telegram: het postkantoor van Kronstadt moest een speciale afdeling openen om zijn correspondentie af te handelen. Bij de brieven en telegrammen kwamen grote sommen geld voor liefdadigheid naar Vader Johannes. Zij kunnen slechts geschat worden, want Vader Johannes verdeelde het geld direct nadat hij het ontvangen had. Volgens de meest voorzichtige schatting ging niet minder dan een miljoen roebel per jaar door zijn handen. Met dit geld voedde Vader Johannes dagelijks rond duizend berooide mensen. Hij richtte een werkplek op met een school, een kerk, ateliers en een weeshuis. In zijn geboortedorp richtte hij een nonnenklooster op en bouwde een grote stenen kerk. En in Petersburg bouwde hij een nonnenklooster op Karpovka, waar hij later begraven werd.

Door ziekte geplaagd stierf de heilige Johannes op 20 december 1908 (stemt overeen met 2 januari 1909 op onze kalender). Tienduizenden namen aan zijn begrafenis deel, die geleid werd door de metropoliet Antonius (Vadkovskij) van Sint-Petersburg, geassisteerd door bisschoppen en priesters. Soldaten stonden als een erehaag langs heel de route. Aan het graf van de heilige Johannes gebeuren tot op heden wonderen. De priester Johannes van Kronstadt werd op het landelijk Concilie van de Russisch Orthodoxe Kerk op 7-8 juni

1990 heilig verklaard, en zijn sterfdag als gedenkdag op 20 december vastgesteld.

VOORWOORD VAN DE SCHRIJVER

Ik begin mijn boek niet met een introductie, maar laat het voor zichzelf spreken. De inhoud is als een genadige verlichting, die de alles-verlichtende Heilige Geest mijn ziel schonk in ogenblikken van diepe verzonkenheid en zelfonderzoek, vooral in gebed. Als ik er de tijd voor had, schreef ik de leerzame gedachten en gevoelens die in mij opkwamen, op, en uit deze notities van vele jaren is dit boek nu samengesteld. Zoals de lezers zullen opmerken, is de inhoud zeer gevarieerd. Laten zij er zich zelf een oordeel over vormen.

“Een geestelijk mens kan alles beoordelen, maar over hem oordeelt niemand.”

(1 Cor.2:15)

Aartspriester Johannes van Kronstadt (Sergieff)

“MIJN LEVEN IN CHRISTUS”. DEEL 1.2

Onze ziel is een geestelijk, werkzaam wezen en kan niet inactief zijn; zij doet goed of slecht, een van de twee; in haar groeit tarwe of onkruid. Daar al het goede van God komt en gebed het middel is om dat te verkrijgen, verkrijgen zij die vurig en oprecht, uit het diepst van hun hart bidden, van de Heer de genade om goed te doen, en vóór alles: de genade van het geloof. Doch zij die niet bidden, blijven zonder deze geestelijk gaven en ontzeggen zich dit uit eigen wil door hun onachtzaamheid en geestelijke koude. En zoals de tarwe van goede gedachten, neigingen, voornemens en werken groeit in de harten van hen die arbeiden en vurig tot God bidden, zo groeit in de harten van hen die niet bidden, onkruid. Dit smoort het kleine beetje van het goede dat in hen is overgebleven door de genade van de doop, de myronzalving en daaruit volgende boetedoening en communie. Daarom moeten wij de akker van ons hart goed verzorgen, opdat het onkruid van kwaad, traagheid, luxe, toegeeflijkheid voor onszelf, ongelooft, gierigheid, jaloezie, haat en zo verder, daar niet zal groeien. We moeten de akker van ons hart iedere dag wieden, tenminste bij de ochtend- en avondgebeden, en haar verfrissen door heilzame zuchten en haar overvloedig met tranen begieten. Bovendien moeten we de zaden van deugd, geloof, hoop op God en liefde voor God en onze naasten in de akker van ons hart planten, hem door gebed, geduld en goede werken vruchtbaar maken en geen moment ledig en werkloos zijn, want in tijden van ledigheid en werkloosheid zaait de vijand ijverig zijn onkruid. “Terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand onkruid tussen het graan zaaien en vertrok weer.” (Matt.13:25) We moeten ook bedenken dat het onmogelijk is goede daden te verrichten zonder inspanning. Sinds onze vrijwillige zondeval kan het koninkrijk van God niet anders

genomen worden dan door “geweld en sommigen proberen er zelfs met geweld beslag op te leggen.” (Matt.11:12) Waarom leiden alleen het smalle pad en de nauwe poort tot het leven? Wie maakt het pad smal voor de uitverkorenen? De wereld onderdrukt de uitverkorenen, de duivel onderdrukt hen en het vlees onderdrukt hen; dit alles maakt ons pad naar het koninkrijk der hemelen smal.

De Heer heeft mijn ziel en mijn lichaam van het niets tot het zijn gebracht, zo almachtig is Hij! Hoe kan ik dan niet in Zijn almacht geloven? Wat kan ik als onmogelijk voor Hem beschouwen, ik die zelf van het niets tot het zijn werd gebracht? Heeft God in de wereld iets dat kostbaarder is dan ik, een mens? Ben ik niet, voor alles, het grootste wonder van Zijn almacht? Ik ben door God zelf, tot vereniging met Hem ontvangen, ik die iets lager sta dan de engelen; ik, die omdat ik met Hem verenigd ben door geloof en reinheid van leven, zelf de wonderen van Gods almacht kan volbrengen, bijvoorbeeld: ik laat de doden opstaan zoals Elia en de Apostelen. Als de geesten van engelen en de zielen van mensen door Hem van niet bestaand tot bestaan worden gebracht, welk bezielde of onbezielde lichaam zou Hij dan niet kunnen scheppen? En verder, als God Zelf menselijk vlees en ziel is geworden zonder dat Hij ophield God te zijn, als Hij datgene heeft gedaan wat onmogelijk is voor ons, wat kan er dan nog onmogelijk voor Hem zijn? Wat is oneindiger dan dit wonder? Zo heeft onze God werkelijk Zijn almacht getoond.

Als de lichaamloze engelen zelf een lichaam kunnen aannemen, geen onwerkelijk maar een werkelijk lichaam, en als zij van God het vermogen hebben ontvangen dit te doen, met welk gemak kan de Heer Zelf dan niet een lichaam voor Zichzelf scheppen. Men kan zelfs zeggen dat, vanwege de gave van God de Geest, de Schepper van alles, de scheppende kracht

natuurlijk is voor ieder bezielde wezen. Zal daarom de Heer Zelf, die zulke wetten aan de natuur gegeven heeft, niet door Zijn wil iedere substantie in een lichaam kunnen veranderen? Bestaan niet alle lichamen uit vormeloze, onbezielde materie? Welk ongelovig persoon zal, na dit alles, nog twijfel hebben over de mogelijkheid van, bijvoorbeeld, de transformatie van brood en wijn in het Lichaam en Bloed van Christus tijdens de Goddelijke liturgie? Dit is niet meer dan een gewone daad van de God van wonderen, nadat Hij voor Zichzelf vlees heeft geschapen uit de Heilige Geest en de Maagd Maria.

Wat is sterker, onveranderlijker en machtiger dan het woord? Door het woord is de wereld geschapen en bestaat zij; "Hij schraagt de schepping met Zijn machtig woord," (Hebr.1:3) en toch gaan wij zondaars zo lichtvaardig, zo achteloos met woorden om. Is er iets waarvoor wij minder respect tonen dan voor het woord? Wat in ons is veranderlijker dan het woord? O, hoe vervloekt zijn wij mensen! Hoe weinig aandacht hebben wij voor zulke kostbare dingen! We denken er niet aan, dat we door een woord uit een gelovig en liefhebbend hart, leven gevende wonderen voor onze eigen zielen en voor de zielen van anderen kunnen verrichten; bijvoorbeeld, in gebed tijdens de Goddelijke dienst en in preken bij de viering van het Sacrament! Christen! Waardeer ieder woord; heb aandacht voor ieder woord; wees sterk in woord; vertrouw ieder woord van God, en van de heiligen, als woorden van het leven. Bedenk dat het woord het begin van het leven is.

We moeten ook diep respect voor het woord hebben, omdat de alomtegenwoordige, ene ondeelbare Heer die alles vult, in een enkel woord verblijft. Daarom wordt gezegd: "Gij zult de naam van de Heer, uw God, niet ijdel gebruiken," (Ex.20:7) want een naam, de Heer Zelf, bevat het onzichtbare Wezen, de eeuwig aanbeden Eenheid.

Wanneer de Heer u treft met een pijnlijke kwaal of ziekte of tegenspoed, wees er dan zeker van dat Hij u ook echt troost zal sturen en u later de genade van vrede, kracht en vreugde, overeenstemmend met uw pijn, zal schenken. Want "barmhartig en genadig is de Heer, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid. Niet altoos blijft hij twisten, niet eeuwig zal Hij toornen. Hij straft ons niet naar onze zonden, hij vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden." (Ps.103:8-10)

Wanneer u naar het kruis van de Verlosser kijkt, denk dan na over de Liefde die daarop gekruisigd werd voor onze verlossing; en bedenk, voor welke gelukzaligheid Hij ons gered heeft en welke kwellingen Hij voor ons heeft ingelost! Hij heeft ons uit de kaken van het beest gerukt en naar de Vader gebracht! O liefde! O redding! O verschrikkingen van eeuwige kwellingen! O onbeschrijfelijke, eindeloze gelukzaligheid!

Bij het zeggen van "onze Vader" dienen wij te geloven en te bedenken dat de Hemelse Vader ons nooit vergeet en nooit zal vergeten, want zelfs welke goede aardse vader zou zijn kinderen vergeten en niet om ze geven? "Ik vergeet u niet," (Jes.49:15) zegt de Heer. "Want jullie Hemelse Vader weet wel dat jullie dat alles nodig hebben." (Matt.6:32) Neem u deze woorden ter harte. Weet wel, dat de Hemelse Vader u voortdurend omringt met liefde en zorg en Hij niet voor niets uw Vader wordt genoemd. Vader is geen leeg woord, maar een naam vol betekenis en kracht.

Wanneer u uw gebeden zegt, en speciaal een gebedsregel uit een boek, haast u dan niet van het ene woord naar het andere zonder de waarheid ervan te voelen, zonder het aan uw hart te leggen, maar span u altijd in om met uw hart de waarheid van wat u zegt te voelen. Uw hart zal zich op vele manieren verzetten tegen wat u zegt, soms met traagheid